

עמ"ת 41515/06/14 - יוסף יניבאור נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 41515-06-14 יניבאור יוסף נ' מדינת ישראל

4.9.14

בפני העורר נגד המשיבה	כב' השופט אבי זמיר
יוסף יניבאור ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן	
מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי), עו"ד רנית בר-און	

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט הנכבד קמא (בית משפט השלום לתעבורה בתל-אביב-יפו, כב' השופטת נועה פראג לבוא) מיום 8.6.14, לפסול את העורר מלהחזיק רישיון נהיגה עד גמר ההליכים בעניינו.

2. הדיון בערר התקיים לפניי (במסגרת תורנות) ביום 29.6.14; עם תום הדיון התברר, כי העורר הוזמן למחרת היום לבדיקה במכון הרפואי לבטיחות בדרכים; העדפתי להמתין לתוצאות הבדיקה, שהרי לו היה המכון מחליט שלא להתיר לעורר לנהוג, ממילא היה עשוי הערר להתייתר.

במהלך פגרת בתי המשפט התקבלה תשובת המכון, שלפיה נמצא העורר כשיר מבחינה רפואית לנהוג. בא-כוחו צירף את ההודעה לתיק, ועתר למתן החלטה בערר. המדינה השלימה טיעון לעניין זה וטענה שאין בעובדה האמורה כדי לשנות את ההכרח בפסילה עד לתום ההליכים.

הגיעה אפוא שעת מתן ההחלטה בערר.

3. המדובר בתאונת דרכים מיום 23.1.14. העורר, יליד 1950, נהג ברכב פרטי מסוג יונדאי, מ"ר 37-916-76 באור יהודה, ברחוב יהדות קנדה. על פי הנטען בכתב האישום שהוגש כנגד העורר (גמ"ר 940-04-14), דרס העורר למוות הולך רגל, יליד 1934, אשר חצה את הרחוב במעבר חצייה. העורר הואשם בעבירה של גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ביחד עם סעיפים 40 ו- 64 לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה").

4. רישיון הנהיגה של העורר נפסל על-ידי קצין משטרה ביום 27.1.14 לפרק זמן של 90 יום. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לפסילה עד לתום ההליכים.

בית המשפט הנכבד קמא קיבל את הבקשה, ולטעמי, בצדק. אפרט.

5. סעיף 46ב(א) לפקודה קובע, כי "הוגש כתב אישום נגד בעל רישיון נהיגה בעבירה שגרמה לתאונת דרכים שבה נגדם, יורה בית המשפט על פסילתו מהחזיק ברישיון נהיגה עד למתן פסק דין בענינו".

כלומר - הפסילה היא הכלל, ברירת המחדל.

לכלל זה יש חריג, והנטל להוכיחו ולסתור את חזקת המסוכנות מוטל על הנאשם, כמפורט מיד בהמשך, בס"ק (ב): "בטרם יורה בית המשפט על פסילה כאמור בסעיף קטן (א), ייתן בית המשפט לנאשם הזדמנות נאותה לטעון את טענותיו, ורשאי הוא שלא להורות על פסילה כאמור, אם שוכנע, מנימוקים שיפרש, כי אין בנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור".

ואכן, בית המשפט העליון הבהיר, בבש"פ 6653/13 אליהו נ' מדינת ישראל (27.10.13), כי "על פי סעיף 46ב(א) לפקודה, משהוגש כתב אישום בגין עבירה שגרמה לתאונת דרכים קטלנית, נקודת המוצא היא פסילת רישיון. הגשת כתב האישום בעבירה זו מקימה חזקה לפיה ישנו סיכון בהמשך נהיגתו של הנאשם ויש למונעה בעזרת שימוש באמצעי של פסילת רישיון. עם זאת, המחוקק הותיר לבית המשפט אפשרות להימנע מפסילת הרישיון, אם שוכנע כי לא קיים סיכון בהמשך נהיגתו של הנאשם. הנטל להוכחת חריג זה מצוי על כתפיו".

עוד הודגש, כי אין מקום בשלב זה של הדיון לבחון את משקל הראיות שבתיק החקירה, כגון חוות הדעת של בוחן התנועה, עדויות וכו', שכן הבירור העובדתי - ושאלת המשקל שיש לתת לראיות השונות - "שמור הוא לבית המשפט שידון בהליך העיקרי ואין מקומן של טענות אלו להתברר במסגרת החלטה לפסילת רישיון לפי סעיף 46ב(א)..."

6. אין המדובר אפוא בדיון "רגיל" של בחינת "ראיות לכאורה"; מטרתו העיקרית של העיון בתיק היא לבחון, כללית, את נסיבות האירוע כפי שהן עולות מתיק החקירה, ולראות האם יש בהן כדי לסייע לנאשם להפריך את חזקת המסוכנות.

ייאמר מיד - עיינתי בתיק, ולא מצאתי כי העורר יכול להיבנות מתיק החקירה לצורך האמור. ההיפך הוא הנכון; לכאורה, על פי מסקנת בוחן התנועה, התאונה הייתה ניתנת למניעה; מדובר במעבר חצייה מוכר לעורר, אשר נראה היטב ממרחק של 30 מטרים. עובדה זו, במצורף לעדויות הראייה, בוודאי שאינה מסייעת לעורר בניסיונו להפריך את חזקת המסוכנות, וכאמור, אף מחזקת אותה.

7. אמנם, מדובר בנהג שעברו כמעט נקי, אך אין די בכך; אין די גם במסקנת המכון לבטיחות, שלפיה העורר כשיר

רפואית להמשיך לנהוג. מנגד עומדות הנסיבות (הלכאוריות) של התאונה, כמו גם מצבו הנפשי לאחריה. העורר נזקק לסיוע פסיכיאטרי; תעודה רפואית מיום 20.2.14 מעידה על מצב נפשי לא פשוט, כתוצאה מהתאונה. שילוב הדברים מוביל למסקנה כי חזקת המסוכנות בעינה עומדת.

8. לאור האמור לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת בית המשפט הנכבד קמא.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ד, 04 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים. המזכירות תואיל לשלוח העתק החלטה זו לצדדים, וכן לכב' השופטת נועה פראג לבוא.